

OLÁH JÁNOS

Elérhetetlen föld

*Itt lakom a barnasisakos dombok oldalában,
mint egy ezüstbalta, olyan fehér a házam.*

*Kint esik az eső, az ágak között
meg-megbotlik, csontjai lehullanak a földre.*

*Én a szobámban ülök egy háromlábú széken,
körülöttem szerszámok porosodnak.*

*Gondolataimban, mint egy mély folyóban,
lesüllyednek az emlékezés roncsai.*

*Ismertem egy kovácsot, sokszor jártam nála,
én is vertem a vöröslő patkót.*

*Tudtuk, milyen engedetlen a vas.
Néha kiültünk a küszöbre,*

*a térdünkre könyökölve
beszélgettünk.*

*Nem volt a szívünkben semmi,
ami kioltotta volna*

*az évszakok roppant illatát,
míg a domboldal*

*száraz füvei közül
néztük a robogó fellegetet.*